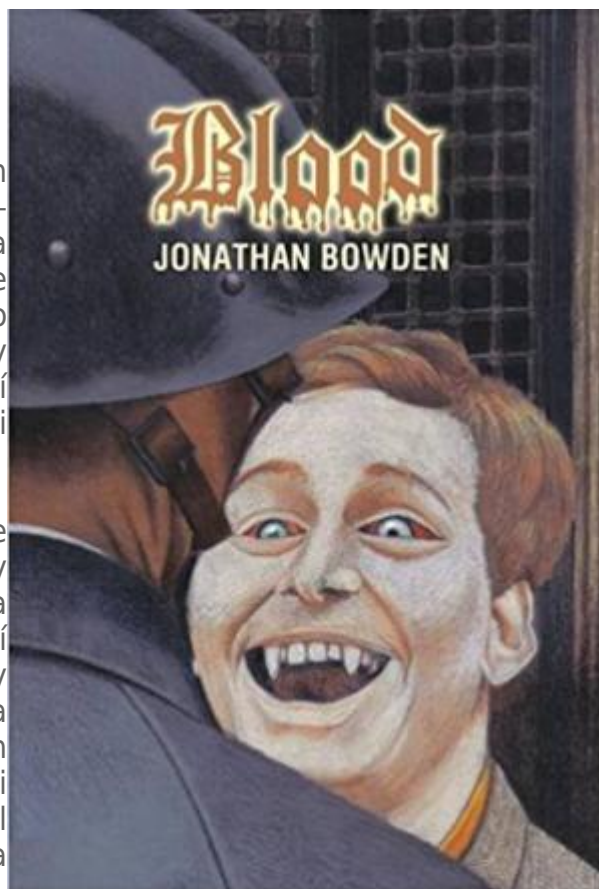

Autor: Jonathan Bowden

Redigoval Alex Kurtagić

Význam přikládáný celým socialistickým diskurzem banalitě, jeho fascinace selháním – opravdovým selháním, nikoliv velikášským a nezdařeným pokusem dosáhnout úspěchu, ... ale zbožštění nedostatečnosti jako takové... bylo maximem triumfu, jehož měl marxismus – aniž by si to uvědomoval – ve svém prosazování prázdného materialismu nad duchovními konstrukty dosáhnout.

Jakkoliv naoko přijal ducha válečné psychologie v otázce třídy, zůstal marxismus vždy degradovaný: plytký, umělý, škvára – doktrína „psychologizované“ hmoty, materialita pšouknutí a říhnutí, uspokojení žaludku. Ve zkratce se vždy jednalo o rouhání proti Bohu, proti naději na vykoupení; odtud ta palčivá nenávisť ke všem podobám náboženství a touha zredukovat lidství i přes jeho rádoby hrdinskou pózu na smysl postrádající absurditu. Takovou, v níž z člověka nezbyde než *lumpen*; průměrnost a všednost, *Massenmensch* – k sobě se choulící masové člověčenství, prostřední a tupé; bez jakékoliv kultury i důstojnosti.

*Poznámka: Jedná se o úryvek z knihy Jonathana Bowdena **Blood**, napsané mezi dubnem a květnem 1992.*

V jistém slova smyslu tak byla konečným cílem marxismu duchovní plytkost, pokud tedy vůbec nějakého ducha uznával. Šlo o formu obráceného satanismu, pokud je tedy satanismus doktrínou hierarchie, vůle, „svobody“ (tj. mravní zpustlosti) a řádu, která však sama sebe vystrojuje do posměšných barev neuctivosti a protiduchovnosti. Dalo by se říci, že satanismus – (alespoň podle křesťanů) kult síly – je triumfem materialismu nad duchovnem v duchovním světě, zatímco marxismus je vítězstvím materialismu nad duchem ve světě obecném, světě společnosti, i prázdnoty, proto tedy jeho příbuznost s doktrínou materiálního požitku a rozkoše, epikurejství v náboženském světě – světě, jímž plně pohrdá!

Satanismus pracuje se svobodou být ponížěn vyšší mocí, konkrétně Mistrem, buď přímo (abstraktním) Dáblem, nebo „mistrem“ lóže, chrámu nebo sabatu ve skutečném světě, zatímco marxismus naoko přináší osvobození, ve skutečnosti však degraduje a uzavírá do klece materiálna do té míry, v níž člověku upírá duchovní realizaci.

Satanismus je fenomén nesmírně komplikovaný, jak jsem se tím zabýval na jiném místě, a

existuje celá řada jeho verzí, jež obvykle stojí ve vzájemném rozporu. Pro nás je zde zajímavá míra, v níž skutečně ztělesňuje náboženství síly – obratnosti a síly, nejzazšího utrpení a obrody; musíme přitom mít na zřeteli, že takováto náboženství, víra v moc a opuštění, usilují o zdůraznění něčeho skutečného; připravují jednotlivce na jejich zpustnutí a prohru.

Jako by tak groteskně přeháněla existující stav – tedy fakt, že všechny formy se do jisté míry zakládají na viktimizaci. Proto vypichují ponižující a nemilosrdné prvky moci a snaží je zveličit. A tak satanismus – podobně jako sadomasochistická sexualita, již připomíná – přitahuje primárně dva typy lidí: ty, kdo chtějí poslouchat, a ty, kdo chtějí poroučet. Proto v hrubých obrysech často připomíná jisté prvky „normálního“ života a existence, jakkoliv je zveličuje, a tím i degraduje na druh divadla – přinejmenším se snaží přijít s nějakým představením.

Na skutečné potíže ale narážíme ve chvíli, kdy si položíme otázku, nakolik účastníci těchto rituálů věří v jejich autenticitu: zapojují se do něčeho, k čemu skutečně dochází, zvláště s přihlédnutím ke sklonům těchto věcí prosakovat do abnormální či přinejmenším paranormální sféry?

Satanismus je částečně reakcí proti křesťanství – křesťanské morálce s jejím humanitářstvím a v očích luciferiánů falešným svatouškovstvím – i snahou navázat spojení s pohanskou minulostí. Proto jsme svědky pokusů, někdy velice snilkovských, navázat pouto s bohem Panem, **panseatickým** nutkáním a touhou proti něčemu se bouřit, ať už to bude cokoliv. V srdci satanského puzení se ale nacházejí protichůdné tendence, konkrétně touha po zdraví oproštěného od humanismu, ale také forma nesmyslné destruktivity – ryzí nihilismus – jak dokládají případy lidí, kteří využívají obraz Lucifera jako rekvizitu při páchání méně závažných, ale ohavných zločinů, jako je týrání dětí, zvířat atp.

A pak je tu i hluboký rozpor mezi asertivním a submisivním prvkem, často přítomný uvnitř psyché jednoho člověka, jak už jsme poznamenali. U mnoha satanistů jde – alespoň při pohledu zvenčí – o fixaci na koncepty jako opuštění, sebeklam a sebepoškozování, zejména jistou formou masochismu, defoliací připomínající **kult Exegesis**.

Platí to především ve vztahu ke kultu zatracení a znovuzrození, v němž se na člověku vrší špína, trosky a náplava existence. Vlastně se tak roční ve své špíně, vlastních destruktivních sklonech, ať už svou rukou nebo pod stimulem z vnějšku. Takto se podobně jako v Célinových románech může přes existenci přelít ohromné množství odumřelého materiálu – vnitřní špíny.

V takovém světě není zármutku ani radosti, vyjma radosti satanské – všechno je vášeň, síla, těžkomyslnost a mísení se potlačovaných extází. I takový výklad se však může (jako tomu bylo u Miltonova Satana ve *Ztraceném ráji*) jevit hrdinsky, nebo přinejmenším antihrdinsky v tom smyslu, že připouští možnost jakéhosi hrdinského (nebo přímo tragického) kouzla u kořene vyšinutí.

Takový je v každém podobném scénáři princip za mistrem, pánem, vládcem nebo čarodějem – černokněžníkem, jenž předsedá sabatu, skutečnému či imaginárnímu. Odtud vyvěrá prvek nucené transgrese v těchto rituálech, s ozvěnami směrem k literární subkultuře, která se

označuje za „transgresivní“. Do této míry je lze svázat (jistě mi prominete pokus o vtip) se sexuální dialektikou dominance a pasivity. Takto tomu bylo i v případě Kennetha Granta, kterým se ve svém díle *The Occult* dlouze zabýval Colin Wilson, hlavně ve vztahu k jeho fascinaci sadomasochismem a faktu, že celá řada jeho sabatů a tak zvané „černé magie“ byla jen zástěrkou pro orgie, konzumaci drog a večírky s výpraskem navíc. Dost dobře bychom to mohli nazvat zvrácenostmi, nedělní dávkou křepčení bankovního úředníčka nebo pomocníka funebráka, kterému by (víc než mnohým!) ale prospělo spíš sezení s psychologem, sexuální zvrácenost halucinující (C2) myslí.

Neměli bychom zapomínat ani na fascinaci satanismu zlem, mohli bychom říci morální destruktivností; tedy stavem, kdy si je člověk vědom toho, že zlo je „špatné“. To samozřejmě předpokládá existenci nějaké formy etického systému, v němž proti sobě mohou soupeřit konkurenční pojetí morálky. Samotný satanismus pak jak známo vykazuje fascinaci tvořivou destrukcí do té míry, v níž zvěstuje zánik a obrodu. Jak už ale bylo řečeno, satanismus má dvojsměrnou ideologii, představu toho, co to znamená být „svobodný“ a lidský – podobný Antikristovi – i dekadentní.

Dost často se zapomíná na faktor spojení, které především v myšlení mas vytvářejí masmédiá mezi nacismem a satanismem. Na první pohled nemají sice mnoho společného, spojuje je však lexikografie nepřátel i fascinace destrukcí, sklíčeností a obrodou. V konečném hodnocení samozřejmě jakákoliv spojitost mizí a přesouvá se do sféry „transgresivních“ fantasií, tj. vysněných činů některých „satanistů“ a skutků spáchaných národními socialisty – nehledě pak na individuální podobu těchto činů uskutečněných nejrůznějšími „vrahy-intelektuály“ jako Myra Hindleyová (tedy přesněji Ian Brady), žena, jíž se povedlo dodat svým skutkům ideologický podtext.

Úryvek z knihy Jonathana Bowdena *Marxism & Satanism* vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing 1. března 2013. Původně vyšel jako *Marxism as Satanism in Reverse (and Some Thoughts on Satanism)* na stránkách Wermod and Wermod 18. února 2013.